

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 lutego 2020 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o zasiłek chorobowy rozpoznawanej na skutek odwołania D. Ś. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 2 lipca 2018 r oraz z dnia 28 sierpnia 2018 r.

I/ zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 2 lipca 2018 r. i przyznał D. Ś. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 10 kwietnia 2018 r. do 12 lipca 2018 r.,

II/ zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 28 sierpnia 2018 r. i przyznał D. Ś. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 19 lipca 2018 r. do 2 września 2018 r.,

III/ zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. na rzecz D. Ś. kwotę 360 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Wnioskodawczyni D. Ś. z zawodu jest fryzjerką. Prowadzi działalność gospodarczą w tym zakresie i zatrudnia 3 pracowników. Z tego tytułu podlega ubezpieczeniom społecznym, w tym dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

Z dniem 19 marca 2017 r. wnioskodawczyni wykorzystała 182 dniowy okres zasiłkowy, a do dnia 14 marca 2018 r. pobierała świadczenie rehabilitacyjne z tytułu działalności gospodarczej. Od 15 marca 2018 r. wnioskodawczyni pobiera rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Od dnia 10 kwietnia 2018 r. wnioskodawczyni otrzymała zwolnienie lekarskie od lekarza psychiatry.

U wnioskodawczyni rozpoznano raka piersi lewej. Usunięto guza z węzłami chłonnymi wartowniczymi, stosowano chemioterapię, radioterapię oraz hormonoterapię. Rokowanie jest pomyślne. Od dnia 15 marca 2018 r. wnioskodawczyni odzyskała zdolność do pracy zarobkowej – zarządzania zakładem fryzjerskim. W ograniczonym zakresie wnioskodawczyni może również wykonywać pracę fryzjera. Praca ta wymaga sprawności fizycznej obu rąk i wnioskodawczyni nie może jej wykonywać w pełnym wymiarze czasu pracy. Od dnia 10 kwietnia 2018 r. wnioskodawczyni otrzymała zwolnienia lekarskie z powodu schorzenia dotyczącego innego układu.

Od dnia 10 kwietnia 2018 r. wnioskodawczyni otrzymała zwolnienia lekarskie z powodu schorzenia psychiatrycznego. Od dnia 15 marca do 9 kwietnia 2018 r. wnioskodawczyni nie była niezdolna do pracy z przyczyn psychiatrycznych.

Dokonując powyższych ustaleń Sąd Rejonowy oparł się na opinii biegłego lekarza onkologa oraz psychiatry.

W ocenie Sądu I instancji zarzuty organu rentowego do opinii onkologa są nieuzasadnione, biegły wskazał, że wnioskodawczyni odzyskała zdolność do pracy zgodnie z kwalifikacjami, tj. do zarządzania zakładem fryzjerskim, a w ograniczonym zakresie (w niepełnym wymiarze czasu pracy) wnioskodawczyni może również wykonywać czynności fryzjerskie. Ocena biegłego – zdaniem Sądu meriti - jest zbieżna z oceną lekarza orzecznika ZUS, który uznał wnioskodawczynię za osobą częściowo niezdolną do pracy, a zatem brak było podstaw do uwzględnienia wniosku organu rentowego o powołanie kolejnych biegłych w/w specjalności.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż wniesione odwołania są uzasadnione. Wskazał, że zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. (Dz. U. Nr 60, poz. 636) o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Stosownie do treści art. 9 ust. 1 i 2 do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2.; do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą

samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Sąd a quo wskazał, iż z dokonanych ustaleń wynika iż wnioskodawczyni z dniem 19 marca 2017 r. wykorzystwała 182 dniowy okres zasiłkowy, a do dnia 14 marca 2018 r. pobierała świadczenie rehabilitacyjne z tytułu działalności gospodarczej; od 15 marca 2018 r. odzyskała częściową zdolność do pracy zarobkowej, ponownie niezdolna do pracy stała się od dnia 10 kwietnia 2018 r. z powodu innej choroby niż do dnia 14 marca 2018 r. Z uwagi na powyższe zaskarżone decyzje należało zmienić i przyznać wnioskodawczyni prawo do zasiłków chorobowych za okres od dnia 10 kwietnia 2018 r.

O kosztach należnych odwołującej się Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 9 i 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U z 2015 r., poz. 1804). Stawka w tego rodzaju sprawie wynosi 180 zł. z uwagi na rozpoznanie dwóch odwołań zasądono dwukrotność tej kwoty.

Organ rentowy wniósł apelację od powyższego orzeczenia, zaskarżając je w całości.

Skarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego tj. art. 8 i art. 9 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2019 r. poz. 645) poprzez bezpodstawne przyznanie prawa do zasiłku chorobowego

2. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. poprzez wydanie wyroku bez wyjaśnienia istotnej okoliczności w sprawie tj. uznanie że wnioskodawczyni odzyskała zdolność do pracy po dniu 14.03.2018 r.

Organ rentowy wywiódł, iż opinia biegłego onkologa jest wewnętrznie sprzeczna i jako taka winna zostać pominięta przy czynieniu ustaleń, Sąd Rejonowy zaś bezpodstawnie oddalił wniosek organu o powołanie kolejnych biegłych. Apelujący podniósł, iż biegły onkolog wskazuje, że od dnia 15.03.2018 r. wnioskodawczyni odzyskała zdolność do pracy zgodnej z kwalifikacjami, w tym dotychczas wykonywanej, a jednocześnie zgadza się z orzeczeniem ZUS o częściowej niezdolności do pracy wydanym do celów rentowych. Skarżący wskazał, że zgodnie z art. 12 ustawy z dnia 17. 12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t. jedno Dz. U. z 2018r., poz. 1270) częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Lekarz Orzecznik ZUS dokonując oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni odniósł się kwalifikacji zawodowych wnioskodawczyni jako fryzjera prowadzącego własną działalność gospodarczą. Biegły również odnosił się do kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy jako fryzjera prowadzącego własną działalność gospodarczą z jednej strony uznając wnioskodawczynię za zdolną do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami a z drugiej strony zgadzając się ze stanowiskiem Lekarza Orzecznika ZUS, który uznał że wnioskodawczyni w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Sprzeczność ta nie pozostaje bez wpływu na wynik rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania w całości albo przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawczyni reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika wniosła o oddalenie apelacji jako bezzasadnej, a nadto o zasądzenie od organu rentowego na jej rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył prawa do zasiłku chorobowego za okres od 10 kwietnia 2018 r. do 12 lipca 2018 r. i od 19 lipca 2018 r. do 2 września 2018 r. Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia zagadnienia, czy po wyczerpaniu pełnego okresu pobierania zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego z dniem 15 marca 2018 r. wnioskodawczyni odzyskała zdolność do pracy a co za tym idzie nabyła prawo do zasiłku chorobowego za kolejne okresy począwszy od dnia 10 kwietnia 2018 r.

Celem wyjaśnienia spornej kwestii, Sąd I instancji przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe. Dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w oparciu o które wysnuł trafne wnioski.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. 2020 poz. 870) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni. Do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (art.9 Ustawy).

Przepis art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zgodnie z zaś z treścią art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczająca poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c., Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51).

Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego (biegłych) przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Sąd nie może też zająć stanowiska odmiennego co do stanu zdrowia wnioskodawcy, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, innej niż wyrażona w opiniach biegłych. (por wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...) Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 r. III AUa 1328/17 Legalis numer 1824314).

Podkreślić należy również, iż dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyr. SN z 6.10.2009 r., II UK 47/09, L.). Zwraca na to także uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430).

Dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

W ocenie Sądu Okręgowego na gruncie rozpoznawanej sprawy strona apelująca kwestionując opinie biegłego lekarza onkologa błędnie wywodzi, iż wskazana opinia jest wewnętrznie sprzeczna - biegły stwierdzając odzyskanie przez wnioskodawczynię częściowej zdolności do pracy zarobkowej zgodnie z kwalifikacjami od 15 marca 2018 r., nie może bowiem jednocześnie uznawać za zasadne orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS wydanego dla potrzeb postępowania z wniosku o rentę, który uznał że wnioskodawczyni w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż zgodnie z art. 12 ust. 1-3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U 2020 poz. 53) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Osoba ubiegająca się o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy może zostać uznana za częściowo niezdolną do pracy, jeśli utraciła ona zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji „w znacznym stopniu”.

Wprawdzie ustawodawca nie wyjaśnia, jak należy rozumieć znaczny stopień utraty zdolności do pracy, tym niemniej semantycznie pojęcie „w znacznym stopniu” oznacza „w stopniu większym niż połowa zwykłej zdolności do pracy”. Przy takim założeniu można przyjąć, że z art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 ze zm.) wynika granica ochrony ubezpieczeniowej, gdyż prawa do renty nie ma ubezpieczony, który utracił zdolność do pracy w stopniu mniejszym niż znaczny (mniejszym niż połowa zwykłej zdolności do pracy). Można zatem stwierdzić, że utrata w nieznacznym stopniu (na pewno w mniejszym niż znaczny stopień) zdolności do pracy nie uprawnia do ustalenia niezdolności do pracy (choćby częściowej) jako przesłanki prawa do renty. /I UK 179/17 - wyrok SN - Izba Pracy z dnia 04-07-2018/

Wymóg utraty zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami w stopniu znacznym wskazuje na możliwość zachowania nieznaczącej zdolności do takiej pracy. /III AUa 644/17 - wyrok SA Szczecin z dnia 29-05-2018, III AUa 901/16 - wyrok SA Szczecin z dnia 13-03-2018/

O niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń i subiektywne odczucia ubezpieczonego co do stopnia ich zaawansowania, lecz ocena, czy wpływają one na utratę zdolności do pracy. Występowanie schorzeń, przyjmowanie leków, korzystanie z porad i pomocy lekarzy czy nawet leczenia szpitalnego nie powoduje samo przez się, ani nie dowodzi jeszcze istnienia u badanego całkowitej niezdolności do pracy. Podkreślenia wymaga, że dopiero wówczas, gdy nasilenie chorób jest takie, iż wyklucza podjęcie przez ubezpieczonego pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, można mówić o niezdolności do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. /III AUa 539/17 - wyrok SA Szczecin z dnia 15-05-2018/

Zdolność do pracy, a zatem potencjalną możliwość wykonywania zatrudnienia ocenia się przy uwzględnieniu stopnia naruszenia sprawności organizmu, możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego z uwagi na rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Nadto, wymóg "utrąty zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami w stopniu znacznym" wskazuje na możliwość zachowania nieznacznej zdolności do takiej pracy. Istnieniu częściowej niezdolności do pracy nie przeczy zatem wykonywanie pracy zgodnej z kwalifikacjami, choć w rozmiarze odpowiadającym tej nieznacznej zdolności. /III AUa 381/16 - wyrok SA Szczecin z dnia 17-08-2017/ Przez pojęcie „pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji” można zatem rozumieć zarówno kwalifikacje formalne (wykształcenie i przygotowanie zawodowe stwierdzone świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacje rzeczywiste (wiedza i umiejętności faktyczne). Niezdolność do pracy nie może być natomiast utożsamiana z niemożnością zatrudnienia na konkretnym stanowisku w konkretnych warunkach, lecz musi stanowić przeciwwskazanie do pracy odpowiadającej tak rozumianym kwalifikacjom zainteresowanego. /I UK 191/16 - wyrok SN - Izba Pracy z dnia 26-04-2017/.

Ubezpieczony może być uznany za częściowo niezdolnego do pracy, gdy zachował zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (np. wymagającej niższych albo niewymagającej żadnych kwalifikacji), lecz jednocześnie utracił w znacznym stopniu zdolność do wykonywania pracy, do której posiada kwalifikacje. /III AUa 305/16 - wyrok SA Szczecin z dnia 01-12-2016/

Nadto przepis art.12 cytowanej ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa stanowi, że zasiłek chorobowy nie przysługuje za okresy niezdolności do pracy, w których ubezpieczony na podstawie przepisów o wynagradzaniu zachowuje prawo do wynagrodzenia (okresy te wlicza się do okresu zasiłkowego) oraz za okresy niezdolności do pracy przypadającej w czasie: urlopu bezpłatnego, urlopu wychowawczego, tymczasowego aresztowania lub odbywania kary pozbawienia wolności, z wyjątkiem przypadków, w których prawo do zasiłku wynika z ubezpieczenia chorobowego osób wykonujących odpłatnie pracę na podstawie skierowania do pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania; usprawiedliwionej nieobecności w pracy, o której mowa w art. 632 § 8 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy analiza wszystkich okoliczności sprawy w ujęciu aspektów medycznych dokonana przez biegłych, zwłaszcza biegłego onkologa słusznie utwierdziła Sąd meriti w przekonaniu, że ubezpieczona jest osobą częściowo zdolną do pracy, z możliwością świadczenia pracy zawodowej w ramach działalności gospodarczej z pewnymi tylko ograniczeniami (jedynie w zakresie czynności fryzjerskich). Stopień nasilenia stanów chorobowych oraz zaawansowania dolegliwości nie jest - jak słusznie uznał Sąd Rejonowy na podstawie opinii biegłego onkologa - na tyle istotny, by całkowicie ograniczył ubezpieczonej możliwość wykonywania pracy zgodnej z poziomem jej kwalifikacji zawodowych.

Sąd nie traci przy tym z pola widzenia faktu, iż lekarz orzecznik ZUS uznał wnioskodawczynię za częściowo niezdolną do pracy zgodnej z kwalifikacjami, wskutek czego ubezpieczona uzyskała prawo o do renty z tytułu częściowej właśnie niezdolności do pracy. Powyższa okoliczność nie eliminuje zatem całkowicie wnioskodawczyni z życia zawodowego i może ona nadal wykonywać pracę – wykonywać działalność w wymiarze odpowiadającym posiadanej zdolności. Tym samym nie sposób uznać, że opinia wydana przez biegłego onkologa jest wadliwa i nie może stanowić podstawy orzeczenia w sprawie.

W przedmiotowej sprawie nie zachodzi także żadna z okoliczności przewidzianych w cytowanym art.12 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zaś przepis art.13 tej ustawy wyłączający prawo do zasiłku chorobowego osoby z ustalonym prawem do renty z tytułu niezdolności do pracy dotyczy tylko okresu po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, co nie przystaje do przedmiotowego stanu faktycznego.

W konsekwencji stwierdzić iż Sąd Rejonowy zasadnie oddalił wniosek dowodowy organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii o innego biegłego lekarza onkologa.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy kwestia objęcia wnioskodawczyni ubezpieczeniem chorobowym nie była kwestionowana, tym samym z uwagi na częściowe odzyskanie przez nią zdolności do wykonywania pracy i faktycznie wykonywanie działalności jej prawo do zasiłku z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej inną chorobą nie może być podważane.

Wyrok Sądu I instancji odpowiada zatem prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, na mocy art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację wnioskodawczyni jako bezzasadną.

O kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 9 ust. 2 i 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U z 2015 r., poz. 1804) uwzględniając okoliczność, iż przedmiotem apelacji objęto rozstrzygnięcie Sądu I instancji co do dwóch decyzji organu rentowego.

SSO Paulina Kuźma SSO Agnieszka Gocek SSO Iwona Matyjas

J.L.